

YAPAY ZEKÂ

GALAKSİNİN KORUYUCULARI

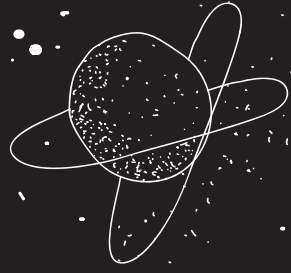
KARA DELİĞİN SIRRI

KUZEY
BULUT

ÇİZER:
EMRE
KARACAN

İÇİNDEKİLER

MERHABA BEN ATEŞCAN! / 9

BUNU BEKLEMİYORDUM İŞTE! / 27

BEKLE BENİ DIŞ

DÜNYA, BEN GELİYORUM! / 87

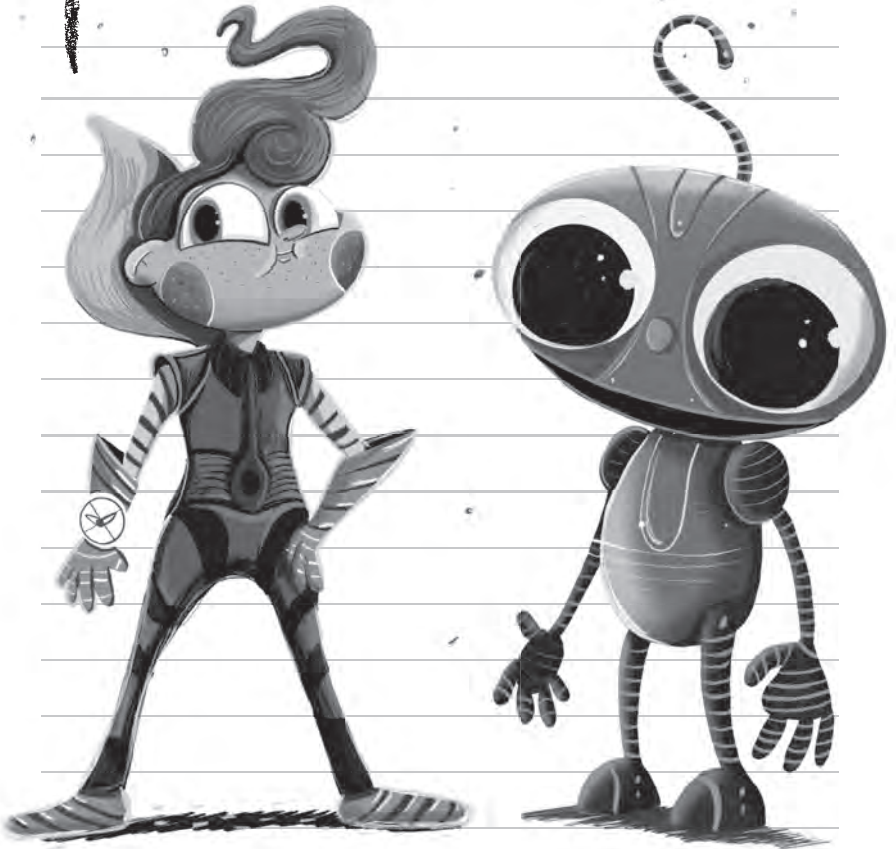
OLAMAZ; BU BİR KARA DELİK! / 111

UÇTU UÇTU KUŞ UÇTU! / 136

MACERADAN ÖNCE SON ÇIKIŞ / 147

ATES

CAN

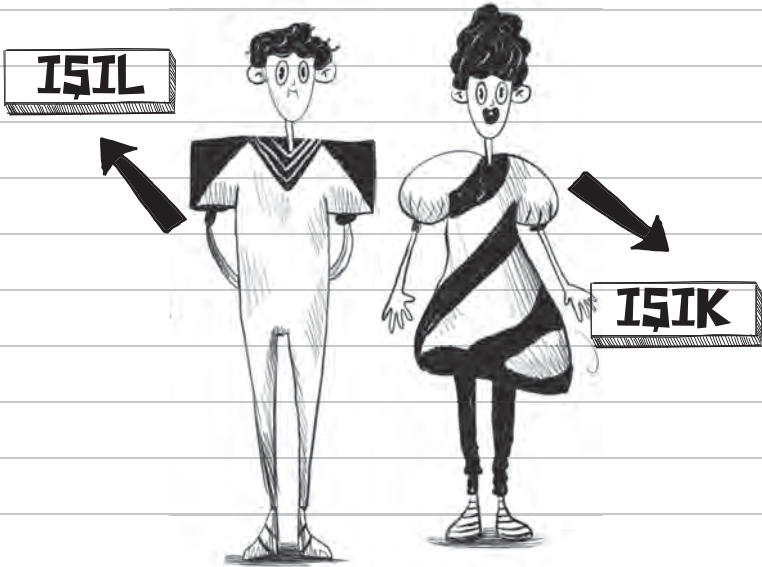
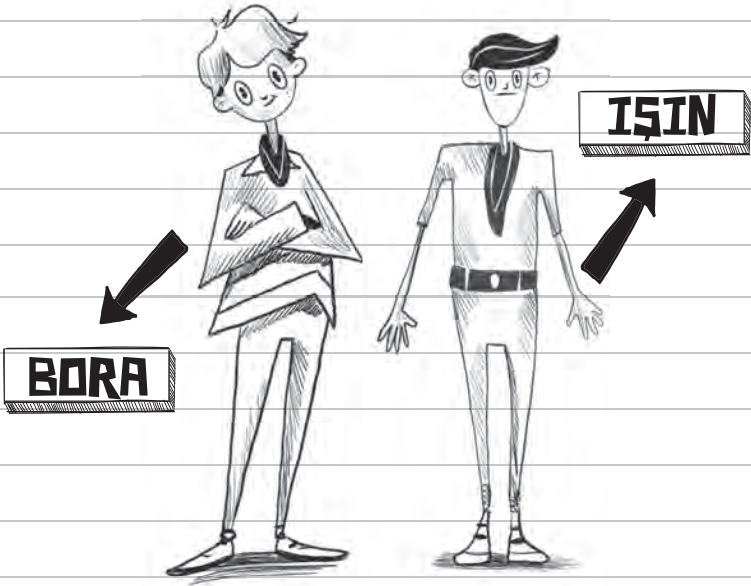
BABA

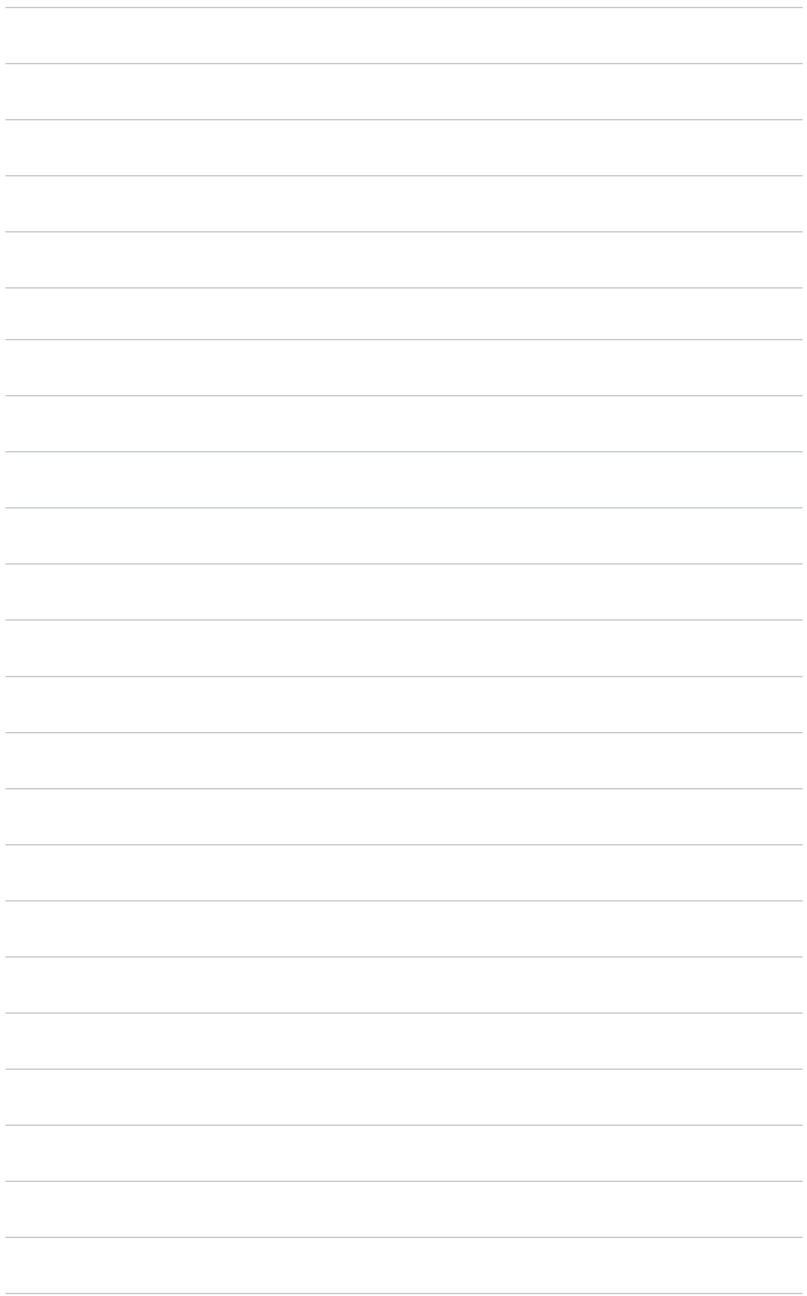

ANNE

**TIJEN
HANIM**

MERHABA BEN ATEŞÇAN!

Adım, Ateşçan Arçuray Baymünke BÖRTEÇİN
BULCAHAN.

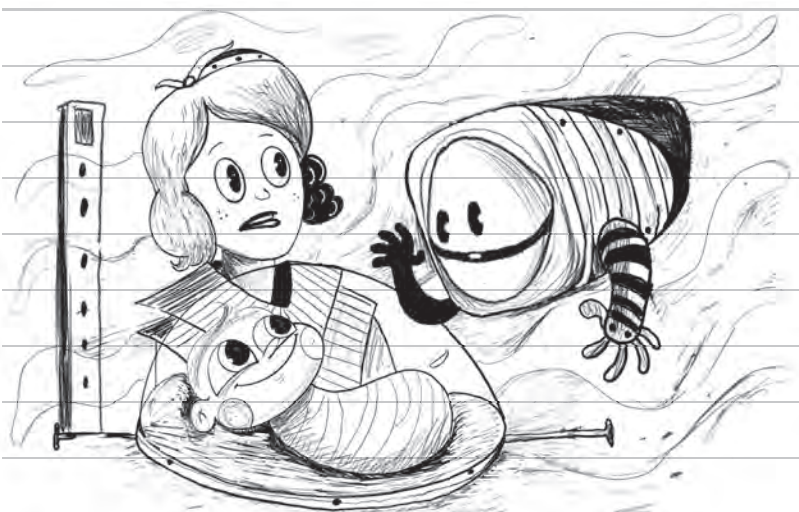
Demode olduğuna bakmayın, ismimin bir hikâyesi var tabii. Ateşcan, büyük dedemin adıymış. Onu bu yüzden çok seviyorum. Diğer isimler ise çok ilginç değil mi? Onları ben bile söyleyemiyorum. Ancak yine de hepsinden memnunum; çok havalı duruyor. Bu kadar isim olması size garip gelebilir.

Ancak bana yalnız değilmişim hissi veriyor. Bazen kendi kendime oyun oynarken soyadımı da kullanıyorum. **Tam 5 karakteri** birden tek başıma canlandırıyorum.

Bunca isme sahip olmamın sebebi eski model nüfus memuru bir **robot**. Ben doğmadan önce tek belli olan ismim Ateşcan'mış. Nasıl bir zamanda doğduysam artık! Doğar doğmaz "Benim adım Ateşcan." diyecek seviyedeydim. Annemin karnındayken bana **ultrasonik seslerle** ismimi söylemişler.

Düşünsenize daha doğmamışım ve kulağıma milyonlarca kez Ateşcan diye fısıldamışlar! Bu ultrasonik sesleri de öyle normal değil, kulaklıkla dinletmişler bana. Doğar doğmaz bir robot, "Hoş geldin Ateşcan!" deyince onu annem sanmışım. Çok komik değil mi? Bu yaşıma kadar aklıma geldikçe hâlâ gülüyorum.

Diğer isimlere gelince o iş biraz uzun. Anlatayım. O zamanlar maddi durumumuz pek iyi değilmiş. Bu sebeple doğum için **Plüton Eğitim ve Araştırma Hastanesine** götürmüşler. Doğduğum hastane çok uzaklarda olduğundan, nüfus kaydımı galaksinet üzerinden hologramla bağlanarak yapmışlar. Tabii Plüton o zamanlarda yeni yerleşim yeriymiş. Bu yüzden galaksinet altyapısı çok iyi değilmiş. Ara sıra bağlantıda kesintiler olmuş. O ana kadar Ateşcan'mış ismim. Ne olmuşsa ondan sonra olmuş. **Gezegener** arası konuşurken diğer isimlerim eklenmiş. Bir türlü ortak karara varamamışlar. Hologram açıken tartışma olunca isimler karışmış. Sohbet aynen şöyle olmuş:

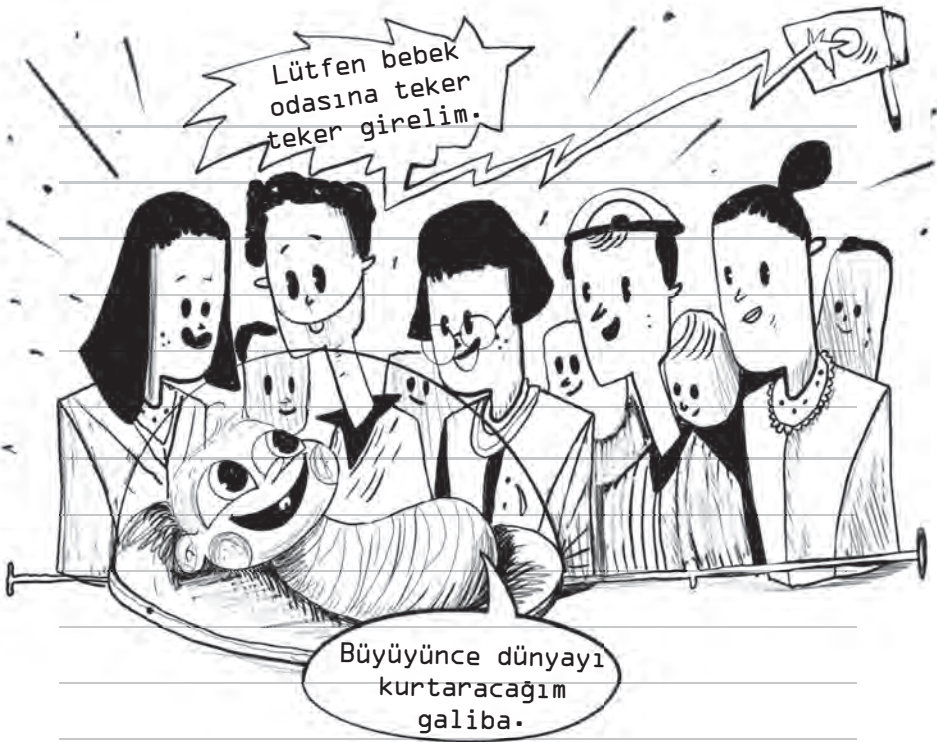
Nüfus memuru robot bu ismi yanlış anladığı için çok memnunum. Sebebini ileride çok iyi anlayacaksınız. Annem de doğumdan sonra bu kadar tartışma olmasına kızmış.

- Yeter artık. Gidin de ben de biraz dinleneyim. Oldu olacak **çın çın çın** koyalım ismini!

Aslında annemin şu durumdaki tepkisine hak veriyorum da keşke bağlantıyı kapatıp kızsaymış. Robot eski model olunca hiç yorum yapmadan duyduğunu talimat kabul etmiş, kayda geçirmiş.

Neticede ismim bu kadar uzun olmuş. Benim sevdiğim nokta, doğuma iyi ki sadece teyzem ve amcam gelmiş! Bütün akrabalarımın geldiğini dü-

şünsenize! Herhâlde ismimi yazana kadar **3 ışık yılı** geçerdi. İş o kadar komik bir hâl almış ki anlatamam. Nüfus çipini görünce anne ve babamın yüz ifadesini tahmin edemezsiniz. Hâlâ canım sıkkın olduğunda doğduğum güne ait hastane kayıtlarını açıp izliyorum.

Doğum tarihim **69 Berdelacuz 2179**. Şu anda 10 yaşındayım. Bu yaşıma kadar dışarı çıkıp oyun oynayamadım. Ama inanıyorum, bir gün ben de dışarıda uçan top ve fırtına ipi oynayacağım.

Bana kısaca Ateş diyebilirsiniz. Bazen canım sıkılsa da genelde bu duruma gülüyorum. Yıl olmuş

2200, biz hâlâ nelerle uğraşıyormuşuz... On bir yıl sonra 2200 yılına gireceğiz fakat hastalığıma hâlâ çare bulamadılar. Bağışıklık sistemim yokmuş, o yüzden dışarı çıkamazmışım.

Ya arkadaş bu yıla gelmişiz, insanlar **Andromeda'ya** koloni kurdu. Biz ise mutfak robotu neden bulaşıkları da yıkamıyor derdindeyiz. Her şeyin bir görevi var, bulaşık yıkamak istemiyorsan bulaşık robotu alacaksın. Geçen gün annemle babamı konuşurken duydum. O kadar komiklerdi ki görmeliydiniz. Bir de evde canımın sıkıldığını zannediyorlar.

- Komşumuz Tijen Hanımlar tatile Andromeda'ya gitmişler. Biz hâlâ **Samanyolu'nda** tatil yapıyoruz.

- Çok kalabalık oluyor orası. Hem yol çok uzun. Şimdi kim gidecek o kadar yolu?

- Ne var bunda? Mars çok yakın sanki.

- Arada **2 milyon ışık yılı** fark var. Tek şoför gidemem o kadar yolu.

- Sanki sen sürüyorsun **uzay aracını**. Kendi kendine gidiyor.

- Çok harcama yapmamak lazım. Biraz tutumlu olmalıyız. Böyle giderse Merkür'deki yazlığımızı satmak zorunda kalacağız.

- Satsak fena olmaz. Çok sıcak oluyor orası.

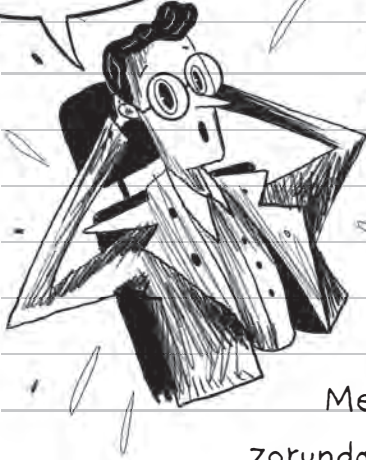
- Aslında nem olmasa o kadar da sıcak değil. Çok nem var orada.

- **O zaman klimayı değiştir ya da sat o evi. Klima taa 2150'den kalma.**

- Sen de hiçbir şeyi beğenmiyorsun.

- Tamam tamam, bir şey istemiyorum artık.

UZUN YOL DA ÇOK YORUCU OLUYOR.

Küstükleri konuya baksanıza arkadaşlar. Bizim evde sık sık böyle şeyler yaşıyor. Yine de yanlış düşünmenizi istemem. Birbirlerini çok severler. Bu eve ilk taşındığımızda kapının üstüne mavi taşı birlikte asmışlardı. Annemin dediğine göre nazar boncuğuymuş o. Ne gereği vardı ki onu asmanın? Her gördüğümde beni **izlediklerini** sanıyorum.

Anlamadığım şeylerden biri de “tatile gitme meselesi”. Tatile gitmeseler ne olacak sanki? **Bağışıklık sistemim** sebebiyle ben dışarı çıkamıyorum.

Bana bakması için yanıma **bakıcı robot** bırakıyorlar. Onu da pek sevemedim. Çok disiplinli programlamışlar. Hiç esnek davranmıyor. Tamam; metalden yapılmış. Tamam; programı öyle yüklenmiş. Ama bu kadar da olmaz ki... Derslerime çalışmam gerekiyormuş. Zaten okula gidemiyorum. Hologram öğretmenle ne kadar eğitim olur ki? Gerçi bu eski model bakıcı ve hologram öğretmene rağmen matematik dersini çok seviyorum. En kolay ders o. Bazen anlamadığım şeyleri anneme soruyorum:

- **Anneciğim şurayı anlatır mısın?**

Annem bir süre bakıyor. Cevabı ise hep aynı:

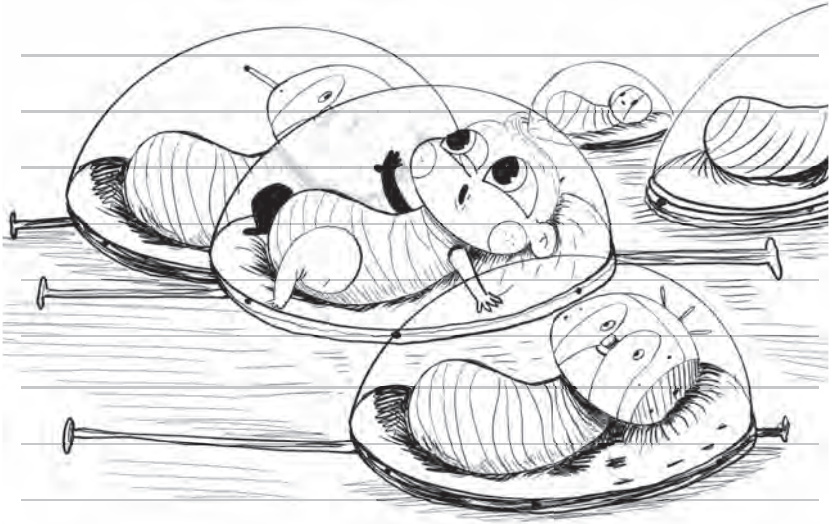
- Biz bunları görmedik. Babana sor, o anlatsın.

Babamın cevabı daha da ilginç. Böyle zamanlarda şenesi sağa sola oynar, gözleri küçülür.

- Bizim zamanımızdan beri değişmeyen tek şey, şu dersin ismi herhâlde. Matematiğin ismi yüzyıllardır aynı ama konuları çok çabuk değişiyor. Ateş'e **ek ders robotu** mu alsak acaba, ne dersin?

- Bence de iyi olur. Hem bizim vaktimiz olmuyor. O da oyalanmış olur.

Şu robot işine hiç ısınmadım. Hep robot, hep robot. Doğduğumda bile annemden önce robot görmüşüm. İnanamayacaksınız belki ama benim ilk

resmim bir robotla çekilmiş. Neyse, zaman böyle artık her işi onlar yapıyor. Geçen hafta **hologram** öğretmenle ders çalışıyordum, babam bir sinirle girdi içeri. Merakla yanına koştum. Annem benden önce sordu:

- **Ne oldu, neden bu kadar sinirlisin?**

- Köşedeki markete gittim.

- Ee?

- Bir şeyler aldım, kartımı evde unutmuşum. İki coinlik şeyi vermedi bana. Sözde mahallemizin marketi. Yıllardır burada oturuyoruz. Ben bir daha gitmem oraya.

- **İyi de öyle programlanmıştır ne yap-sın?**